

בהוקרה מתנועת המושבים בישראל

המייסדים

1965 | חצבה

איציק מעוז • ג. חצבה

תמי בראל (ראשונה משמאל)

דני בראל (שני משמאל) • ג. חצבה

משה אופיר • ג. חצבה

ינאי יצחק • ג. חצבה

עמי פורת • ג. חצבה

בני בן שמחון • ג. חצבה

יאיר זוהר (מימין) • ג. חצבה

יעקב פטל (שני מימין) • ג. חצבה

מוטי נבו • ג. חצבה

דני מזרחי • ג. חצבה

לויטה חיים • ג. חצבה

נורית רותם • ג. חצבה

מיכה רו • ג. ערבה

משה קירט (מימין) • ג. ערבה

אסתר פורת • ג. ערבה

עמי רותם • ג. ערבה

שיים ניב • ג. ערבה

רחל ודני אליקים

דני אליקים • ג. ערבה

חנן אורן • ג. ערבה

יעל זוהר

דליה מעוז • ג. אשלים

הוריה ניב (יושבת)

מלצר אהרון • ג. אשלים

מרים נבו • ג. ערבה

איציק עידן • ג. ערבה

גדעון בן פלאי • ג. ערבה

עזרא מנור • ג. ערבה

רפי סמץ (שני משמאל) ואילנה סמץ (מאחורין)

יעל שחק (הכלה) • ג. אשלים

דור שחק

אילן יצחק • ג. אשלים

רוני אורן (שניה מימין) • ג. אשלים

גיורא אביהר • ג. אשלים

אודי כפרי

עלמה כפרי

יעל נינו

שאול עוזר (במרכז) • ג. חורב

יצחק חזוי • ג. חורב

רוני סיבוני (שניה מימין) • ג. אל מול אדום

בנח"ל רק פעם בחודש וחצי נאלצנו לבלות זמן רב בכיבוש הגרביים שלנו מלאכה ארוכה ושנואה על כולם. גרנו אותה תקופה באוהלים הודיים גדולים והוצרכנו לרוחות, ואכן סופות החול היו פורצות לאוהלים ומעיפות משם את מה שיש, בעיקר, את הגרביים הצבאיים שנעצרו רק בגדר התיל שהקיפה את ההיאחזות, אז עלה רעיון מדהים בראשם של שני קרימינלים מהגרעין: מנחם מרקוס (כוכן זה מהטייולים) ודובי פיבניק שהיה הגנרטוריסט של ההיאחזות (כמובן שלא עבר אז קו השמל בערבה והגנרטוריסט היה האיש החשוב בהיאחזות יותר חשוב אפילו ממפקד ההיאחזות, ולכן שוחרר מסיורים וממארבים) והרעיון היה לאסוף את כל מאות הגרביים שהיו תלויים על הגדרות, השניים אכן אספו את הגרביים ואחר כך ניצלו רגע של חוסר ערנות מצד עזרי, מוסמך הכשרות של ההיאחזות וסחבו את הסיר הבשרי הכי גדול שהיה במטבח, עשו מדורה ליד בית הגנרטור ובישלו שם במשך יום שלם את גרבי הצמר שאספו, תוך שהם מומרים לעצמם כי לא יצטרכו לכבס עוד גרביים עד סוף השחרור מהצבא.

הסוף קצת פחות עליי, אם כי יש בו צדק היסטורי: כשמתיחים גרבי צמר של חייל בבוקר הם מתכווצים ובערב מקבלים גרביים שמתאימים לפעוטות בני פחות משמונה חודשים.

חיים לויטה, גרעין חצבה

מושב חצבה בערבה הוקם כאחוזת נחל (ה-33 במספר) ב-9 לדצמבר 1965. שנתיים לאחר מכן אורחה ההיאחזות והיישוב הפך למושב. ב-1970 הונחה אבן הפינה ליישוב הקבע - 4 ק"מ מזרחית לאחוזת הנח"ל, בסמוך לגבול עם ירדן. ב-1971 החליטו החברים להפוך את המושב למושב עובדים שיתופי, וב-18 לינואר 1972 עברו חברי המושב ליישוב הקבע.

חצבה הוא המושבים האחרונים בארץ שמרבית תושביו מתפרנסים מחקלאות. בגני הירק, המשתרעים על כ-12,000 דונמים, גדלים ירקות, פרחים, תמרים, גפנים, מנגו, תבלינים, גידולים אורגניים ודגי נוי, המיועדים בעיקר לייצוא לאירופה, וכן לשוק המקומי. לצד חקלאות מתקדמת, מציע המושב פעילות תיירותית ענפה, צימרים מטופחים ומפנקים ושפע אטרקציות לילדים ולמשפחות. שמורות הטבע הייחודיות בסביבת המושב, שמורות ארץ המכתשים, שייך וגדרון, ומראה הגבעות המבצבצות מעבר לנחל ערבה, יוצרים תפאורה טבעית נפלאה, המשלמה את אוירת המדבר, שלווה הכפר והאירוח הייחודי.

גרביים
ב-1965 התגייסו לנח"ל והקמנו את היאחזות הנח"ל ה-33 - חצבה. כל חייל קיבל עם הגיוס 3 זוגות גרבי צמר וכיוון שיצאנו אז הביתה (מקובל

תנועת המושבים בישראל. שומרים על המרחב הכפרי. שליחות לאומית שהיא זכות

